

Bekend is dat in Nederland vanaf de vijftiende eeuw rond de naamdag van Sint Nicolaas de schoen werd gezet. Aanvankelijk gebeurde dit in de kerk. Later werd de schoen ook thuis gezet. De pakjesavond ontstond na de Tweede Wereldoorlog. Toenemende welvaart maakte dit mogelijk. In de beginjaren van het feest reisde Sinterklaas doorgaans alleen. Pas vanaf begin negentiende eeuw verschijnt hij met pieten.(BL)

Suntereklaos

't Is al 'n aerdig pôdsie geleeje dà 'k 'r nog in glôôfde. Op 'n gegeve mement mog ie je schoen zette. Een pee d'r in voor 't paerd en maor zinge voor de kachel, want je mos je schoen zette naest de kachel, bij de schoorstêên. Deur de schoorstêên wiere d'r kedoochies geroole voor die winterpee die í je schoen hà gelege. 'k Deej d'r somtije ok wel-is een appel in plaets van 'n pee. As zô'n paerd hêêl de nacht op 't dak peeë mò vrete, wordt ie ok nie goed. Dus rool 'k wel-is met 'n appel of een korsie brôôd. As ie 's oches wakker wier, gong ie vol verwachting kijke wat 'r i je schoen zat. As ie aal vroeg in november begon mè je schoen te zette, kreeg ie mêêstal een klaain dingchie. Bij mijn was 't dikkels een suikere bêêsie. Naermaote 't dichterbij Suntereklaos z'n vejaerdag kwam, wiere de kedoochies grôôterder.

Deur die suikere bêêsies i m'n schoen ben 'k 'r aagelijk achtergekome dà de Goedhaailigman nie besting. Dà kom zôô: m'n vaoder was 'n bietjie een zoetekaauw. M'n moeder hiew dat wel êênigzins in tôôm. Maor zô tege de Suntereklaos was t'r gêên houwe meer aan. M'n moeder hà vroeger, toe we nog in de Dwarsstraet weunde, een kolegestoekt fernuis in de keuke staon. D'r wier in 'n pannechie suiker, seklaodpoejer en nog iets deur mekaor geroerd en dat wier in een vurrem gegote.

Ze maakte ok grôotere suikere bêeste die ik nooit í m'n schoen zag. Ik denk dà pao die naer binnene schoof as ik op bed lag. Dà kree 'k deur, en zôdoende begon 'k te twijfele aan 't bestaon van de Sinterklaos.

Suntereklaos hè 'k nooit bij ons in huis gezien. 'k Hoorde wel-is gemompel: “Mot ie bij jou ok nog komme?” “Neeë”, hoorde ik dan, “wij doen 't met 'n zak.” Nou, dà viel mijn ok op, want op een geveve mement verdween m'n vaoder op Sunterklaosaevend, en dan wier d'r op de deur gebonsd. “Gaot is kijke wat 'r aan de hand is,” zee m'n moeder dan. Inêens sting d'r dan een zak mè kedoochies achter de deur en eve laeter was m'n vaoder d'r weer. Zôdoende kreeg ie deur hoe 't í mekaor zat.

Deuze tijd hè Suntereklaos 't maor weer harstikke druk. Dan ok nog is aal dà gedoe over aanderande soorte Piete. Suntereklaos het overaal een speesjaole Piet voor. As Suntereklaos naer de wc is gewist, komp 'r 'n reetveegpiet aan te pas.

Nou hè 'k gehoord dà Suntereklaos in 't ziekehuis legt. Heup gebroke, en 't paerd is weggebracht; rôôkvlees van gemaakt, zeeje ze. Wat is 'r gebeurd? Nou, toe ze op 't dak bezig wazze, mosse ze op 'n geveve mement van 't êêne dak naer 't aandere springe, en toe zijn ze uitgleeje over zonnepenêele. Suntereklaos, een hôp van die Piete, en 't paerd zijn van 't dak gevaalle. D'r is nog 'n helikopter bij gewist, maor 't viel mee, 't kon met 'n ambulance aamel opgelost worre. 'k Heb 't van hore zegge, of 't waer is weet 'k nie. Gelukkig zijn d'r nog genogt hullep Suntereklaoze.

Zeun van Sjorse